

Parc Broek huizen

BOUTIQUEHOTEL IN
DE BUITENCATEGORIE

Interviews Claudia Koopman | Fotografie Rinze Vegelien, David Esser/ Today's Brew
Portret Marco Westmaas door Marc van Praag

Wie wel eens heeft afgestemd op 'Heel Holland Bakt' heeft het beslist al eens gezien: Parc Broekhuizen, aan de rand van het Utrechtse Leersum. Na een zeer ingrijpende renovatie werd het monumentale landgoed, een van de mooiste in haar soort in Nederland, officieel heropend. Er zijn nu een glorieus boutiquehotel, twee toonaangevende restaurants en een unieke evenementenlocatie gerealiseerd. Villa d'Arte gaat in gesprek met de mensen die hun stempel op dit project van wereldformaat gedrukt hebben: ondernemer/chef Marco Westmaas, interieurarchitect en designer Judith van Mourik en Kasper Verlinden, keukenchef van fine dining-restaurant Voltaire.

'Ik wilde in elke ruimte iets nieuws en origineels'

Judith van Mourik Interieurarchitect en designer

Vlak nadat ze haar opleiding aan de Willem de Kooning Academie had voltooid, won interieurarchitect en designer Judith van Mourik een droompitch: de transformatie van de Utrechtse buitenplaats Parc Broekhuizen tot exclusief hotel/restaurant en evenementenlocatie.

Voordat Judith van Mourik (39) in 2012 afstudeerde, was ze een succesvol (mode)styliste. Toen ze steeds vaker gevraagd werd complete winkelinterieurs te doen, besloot ze echter een studie interieurarchitectuur op te pakken. Naast haar carrière en het moederschap.

Prompt na haar afstuderen werd ze gevraagd een pitch te doen voor Parc Broekhuizen, dat dan al twaalf jaar leegstaat. Judith: 'Het uitgangspunt was natuurlijk dit prachtige klassieke pand, maar ik wilde het ook iets moderns geven. Ik bleek qua ideeën heel erg op één lijn te zitten met de opdrachtgever en kon gelijk aan de slag.'

Gezien de monumentale status waren er gedurende de vier jaar durende renovatie een aantal obstakels die overwonnen moesten worden. Judith: 'Een van de grootste uitdagingen was de luchtbehandeling. In een industrieel pand maakt zo'n stalen pijp niet uit, maar hier wil je zo'n ding niet zien. Of ik had de minibars ontworpen en dan moest er ineens ergens nog een kanaal komen... We hebben 22 kamers die allemaal anders zijn; het was geen kwestie van copy-paste, alles was een puzzel. Ik

was er echt dag en nacht mee bezig, maar op die manier wordt zo'n project wel echt je kindje.'

Maar er waren meer partijen die zich erg betrokken voelden bij het project en met wie Judith rekening diende te houden. Zo waren er onder meer de restauratie-architect en Monumentenzorg. Judith: 'Zij wilden een buitenplaats restaureren, terwijl ik bezig was met de bouw van een vijfsterrenhotel voor internationale gasten. Dat botste zo nu en dan. Ik wilde bijvoorbeeld de originele eiken trap, die mooi is maar heel zwaar oogt, wit schilderen. Dat was uitgesloten!' Het eiken bezorgde haar ook hoofdbrekens op sommige kamers, waar het nogal dominant aanwezig was. Judith: 'In een van de suites zat een eiken lambrisering tot wel 1.40 meter hoog. Dat is heel erg veel bruin, maar ik moest het ermee doen. Ik ontdekte dat door de wanden en het plafond in een lichte, vrouwelijke kleur te schilderen, dat bruin in één keer weggetrokken wordt. Zo heb ik het probleem trap ook opgelost. Door deze te bekleden met een degradé loper en de glazen schuifdeuren van de entree ook, wordt de aandacht afgeleid. Qua materialen heb ik veel messing, flu-

weel en marmer gebruikt, dat past ook goed in de historische context, en is tegelijkertijd helemaal nu. Qua meubelen zie je vooral Italiaans en Scandinavisch design terug: Flos, Cassina, Gubi en &Tradition. Wat ik miste heb ik zelf laten maken.' Ondanks de beperkingen van een Rijksmonument zag Judith er vooral ook de voordelen van in. 'Dit gebouw zorgt voor verrassingen. We hebben op de kamers bijvoorbeeld geen gordijnen. Ik wilde de kamers niet te stoffig maken en gordijnen trekken direct de aandacht. De luiken geven de kamers bovendien wat extra's: wie doet er nu nog 's avonds de luiken dicht? Ook door wandbespanningen in de juiste kleur en stof te laten uitvoeren worden die ineens helemaal 21ste eeuw.'

Judith: 'Er hingen hier van oudsher van die enorme kristallen kroonluchters. Het gebouw vraagt ook om statement pieces, maar die moeten dan wel geschikt zijn voor verschillende functies. In het Designmuseum in Gent ontdekte ik de lichtobjecten van Jan Pauwels. Zijn kroonluchter beweegt, als je heel goed kijkt. Dat soort kleine verrassingen vind ik leuk!' De huisstijl bevat ook verrassingen: de oplettende kijker ziet hierin elementen terug van de gerestaureerde behangsels van de Duitse schilder Willem Joseph Laguy, die nu in de schilderijzaal hangen, maar dan wel met een zelfstestick in de hand.

Niet alleen aangaande het ontwerp, maar ook voor wat betreft de invulling van het gastronomische gedeelte, een van de voornaamste pijlers van dit megaproject, was Judiths inbreng doorslaggevend. Judith: 'In het originele plan was alles net even iets luxer en hoogdrempeliger, maar naarmate de jaren verstrekten zag ik dat het pand al indrukwekkend genoeg was. Dus moest de drempel weg. Er moest nog steeds op hoog niveau gekookt worden, dat stond

vast, maar ik wilde er geen fluisterzaak van maken. Uiteindelijk hebben de opdrachtgever en ik besloten Marco erbij te halen. Toen we het concept en de doelgroep eenmaal helder hadden, kon ik ook verder met ontwerpen.'

De inrichting van zowel fine dining-restaurant Voltaire als van de kamers en suites is licht, modern en met verrassende en spannende contrasten, waarbij vorm niet boven functie is gegaan. Judith: 'Ik haat het om uitgebreid te tafelen op ongemakkelijke stoelen. Als ontwerper wil je geen lelijke leunstoelen natuurlijk, maar de omgeving moet passen bij de gerechten en het gevoel dat je wilt uitstralen. Bij Voltaire is dat verfijning. Yard is een veel rauwer concept, dat vraagt om een andere inrichting.'

Wat beslist ook opvalt is haar enorme oog voor detail. Van de geurkaarsen van Fornasetti Profumi tot het fijne linnengoed op de bedden en het in Rika geklede personeel. Judith: 'Ik wilde in elke ruimte iets nieuws en origineels. Mijn stylingachtergrond komt me goed van pas. Ik kan een totaalconcept neerzetten tot en met de vaasjes en planten aan toe. Volgende keer dat ik hier ben neem ik weer andere kaarsen en andere bloemen mee en gooi ik de stoelen op de kamers om. Gewoon, om mensen te blijven verrassen.'

'Dit is een uniek project in Nederland en ik ben heel blij dat ik deze kans gekregen heb. Het gevoel van de heritage zit er heel mooi in en de toegevoegde elementen zorgen voor verrassing. Het doet me deugd als we ook van onze oudere gasten positieve feedback krijgen. Ik denk dat we met respect voor het monumentale toch twee verschillende werelden hebben samengebracht. We hebben het verleden omarmd, maar wel op een bij ons passende manier.'